Usnesení

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 19. ledna 2026 o odvolání **obžalovaného: Jiří V.,** narozený xxx, proti rozsudku Okresního soudu v Karviné – pobočka v Havířově ze dne 22. 10. 2025 č. j. 101 T 186/2024-250

takto:

Odvolání obžalovaného Jiřího V. se podle § 256 trestního řádu **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Karviné – pobočka v Havířově v hlavním líčení dne 22. 10. 2025 ve věci sp. zn. 101 T 186/2024 uznal obžalovaného Jiřího V. vinným zločinem vydírání podle § 175 odstavec 1, odstavec 2 písmeno c) trestního zákoníku a odsoudil jej podle § 175 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, jehož výkon podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 42 měsíců a současně podle § 73 odstavec 1, 4 trestního zákoníku obžalovanému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu držení, nošení a užívání palných zbraní v trvání 30 měsíců a podle § 228 odstavec 1 trestního řádu obžalovanému stanovil povinnost zaplatit poškozené RBP Zdravotní pojišťovně majetkovou škodu ve výši 2 866 Kč.
2. Proti rozsudku včas a řádně podal odvolání obžalovaný Jiří V., ve kterém uvedl, že napadá všechny výroky rozsudku okresního soudu. Okresnímu soudu vytýká, že nerespektoval právní názor a pokyny odvolacího soudu, kdy okresní soud doplnil dokazování o výslech policistky Veroniky K., její výpověď však nepřinesla žádné nové skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. Tato skutečnost by měla být hodnocena v souladu se zásadou in dubio pro reo v jeho prospěch. Okresní soud však absenci důkazů nahradil zcela nepřípustnou úvahou o trestní minulosti, když do spisu připojil spis sp. zn. 9 T 108/2004 týkající se dřívějšího odsouzení. K tomuto odsouzení nelze při posuzování viny přihlížet. Okresní soud tak na závěr zopakoval své původní závěry, aniž by je podpořil jakýmkoliv novým relevantním důkazem. Pokud odvolací soud v předchozím usnesení konstatoval, že původní důkazní situace nepostačuje k odsouzení a nově provedené důkazy nepřinesly nic nového, není logicky možné dospět ke stejnému odsuzujícímu rozsudku. Odvolací soud konstatoval, že výpovědi obžalovaného a poškozeného jsou odlišné a není zřejmé, proč okresní soud přiklonil k verzi obžalovaného. Okresní soud opětovně ignoruje kontext celé situace a motivace poškozeného vypovídat křivě. Zejména nezohlednil to, že byl přistižen při spáchání přestupku a že o míření zbraní se zmínil až na samém závěru svého popisu události, a to jakoby mimochodem. Proto má za to, že verze o vydírání zbraní byla poškozeným vykonstruovaná dodatečně ve snaze vyvinit se z vlastního protiprávního jednání a zajistit si převahu v konfliktu. Nebyla uznána jeho obhajoba, že zbraň měl z důvodu převozu vyšší finanční hotovosti a pouze k ochraně své osoby. Vylučuje aktivní použití zbraně. Okresní soud se také dostatečně nezabýval jeho osobou, jakož i osobou poškozeného. Napadený rozsudek je založen na řetězci nepřímých důkazů, který však není uzavřený. Tento řetězec však musí tvořit ucelený řetězec, který vylučuje jakékoliv pochybnosti o vině. Pokud takové pochybnosti jsou, měl okresní soud postupovat podle zásady in dubio pro reo. Je si vědom, že krajský soud nemůže hodnotit dokazování a důkazy jinak než okresní soud, a proto navrhuje, aby v odvolacím řízení byl opětovně vyslechnut on sám a

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Vrbíková.

poškozený Josef S. Závěrem navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a buď vrátil věc okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, nebo aby jej zprostil obžaloby.

3. Z podnětu odvolání Krajský soud v Ostravě jako odvolací soud podle § 254 trestního řádu přezkoumal všechny výroky napadeného rozsudku, jakož i řízení, které mu předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné. Po přezkoumání řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, krajský soud nezjistil žádné vady, které by měly za následek porušení práva na obhajobu obžalovaného nebo porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci, neboť okresní soud provedl v hlavním líčení důkazy v souladu s trestním řádem a v rozsahu, který mu umožňoval bez pochybností ve věci rozhodnout (§ 2 odstavec 5 trestního řádu). Krajský soud zamítl návrh na opětovný výslech obžalovaného a poškozeného, neboť tito již byli dostatečně vyslechnuti v hlavním řízení a okresní soud tyto důkazy hodnotil správně, logicky a v kontextu dalších důkazů, takže opakovaný výslech by nic nového neobjasnil.

4. Krajský soud konstatuje, že odvolací námitky obžalovaného směřují proti hodnocení důkazů okresním soudem. K tomu krajský soud uvádí, že okresní soud je podle § 2 odstavec 6 trestního řádu oprávněn hodnotit důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeném na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a není vázán skutkovými a právními závěry účastníků trestního řízení. Okresní soud v odůvodnění uvedl konkrétní důkazy, ze kterých vycházel a jak tyto důkazy hodnotil, čímž splnil povinnost uloženou v § 125 trestního řádu, a krajský soud v hodnocení důkazů okresním soudem neshledal logické rozpory, nedostatky ani neúplnost, které by mohl hodnocení okresního soudu vytknout, a je proto podle § 263 odstavec 7 věta druhá trestního řádu vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně, když sám žádné dokazování neprováděl. Krajský soud považuje závěr okresního soudu o vině obžalovaného za správný, zákonný a v plném rozsahu odůvodněný, a proto na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Vzhledem k úplné, přesvědčivé a vnitřně konzistentní argumentaci okresního soudu lze na odůvodnění rozsudku okresního soudu odkázat, aniž by krajský soud jednotlivé argumenty hodnocení opakoval, jak to umožňuje ustanovená judikatura Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, podle které se odvolací soud při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění soudu prvního stupně, a podle které nelze požadavek na odůvodnění rozhodnutí chápat tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument.

5. Krajský soud dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného je opakováním jeho obhajoby v řízení před okresním soudem. K tomu krajský soud uvádí, že odvolací námitky zaměřené pouze proti hodnocení důkazů okresním soudem za situace, kdy okresní soud vychází z důkazů před ním provedených, přičemž závěry okresní soudu mají oporu v obsahu těchto důkazů a současně není předložen žádný jiný důkaz, který by hodnocení okresního soudu mohl zpochybnit, jsou z podstaty nedůvodné, neboť nemá s ohledem na ustanovení § 263 odstavec 7 věta druhá trestního řádu právo hodnotit důkazy odlišně od okresního soudu bez vlastního dokazování. Takový postup by byl svévolný a v rozporu se zásadami trestního řízení, které jsou vedeny zejména zásadami ústnosti a bezprostřednosti při zachování práv obviněného s jedinou výjimkou, kdyby krajský soud zjistil extrémní nesoulad obsahu provedených důkazů a skutkových zjištění, což v dané věci nestalo. Krajský soud konstatuje, že okresní soud vyhodnotil výpověď svědka – poškozeného Josefa S. jako věrohodnou. Krajský soud s tím závěrem souhlasí. Okresní soud vysvětlil, z jakého důvodu je tato výpověď věrohodná, zejména protože je doplňována dalšími provedenými důkazy. Jsou to listinné důkazy - protokol o ohledání místa činu s mapami a fotografickou dokumentací dokumentující zejména skutečnost, že to byl obžalovaný, který zahradil cestu poškozenému a znemožnil mu odjet a kamerové záznamy, které byly pořízení osobní kamerou zakročujících policistů, ze kterých je zřejmé, že poškozený o použití zbraně obžalovaným hovořil spontánně přímo policistům a zejména skutečnost, že na opakovaný dotaz policistů, zda obžalovaný u sebe má zbraň, obžalovaný uváděl, že nikoliv. Fyzický konflikt mezi obžalovaným a poškozeným dokumentuje znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, nicméně že mezi obžalovaným a poškozeným proběhl konflikt, nebylo nikterak zpochybněno, přičemž poranění, která vznikla,

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Vrbíková.

nikterak neprokazují, kdo byl útočníkem. Skutečnost, že svědkyně Veroniky K. v hlavním líčení nebyla schopna konflikt a událost blíže popsat, neboť jej v podstatě zapomněla, nelze vyhodnotit jako nedostatek důkazů a použití zásady in dubio pro reo, neboť krajský soud nařídil výslech této svědkyně z důvodu, že se jednalo o opomenutý důkaz, který by mohl přinést nové skutečnosti k objasnění skutkového stavu, protože svědkyně byla jako policistka na místě činu. To, že neuvedla žádné nové skutečnosti podporující verzi obžalovaného nebo poškozeného, neznamená, že její výpověď se hodnotí jako výpověď ve prospěch obžalovaného, jak to požaduje obžalovaný. Z hlediska hodnocení důkazů se jedná pouze o důkaz, ze kterého nelze zjistit žádné konkrétnější a podrobnější okolnosti k projednávanému skutku. Krajský soud konstatuje, že z hlediska posuzování agresivity a příčiny vzniku konfliktu je zřejmé, že konflikt jednoznačně vyvolal obžalovaný, který zahradil cestu poškozenému. Tvrzení obžalovaného, že konflikt vyvolal poškozený, tak není možné a je nevěrohodné. Rovněž není možné, aby jej poškozený vytáhl z auta, protože kdyby nechtěl vystoupit z auta, pouze stačilo zamknout se v automobilu a zavolat policii. Ani tvrzení obžalovaného vezl větší hotovost nekoresponduje s jeho chováním, neboť pokud měl zbraň proto, aby hlídal tuto hotovost, pak není logické, aby se zapojil do otevřeného konfliktu s poškozeným kvůli drobnému přestupku. Krajský soud konstatuje, že podle § 76 odstavec 2 trestního řádu může osobu, která byla přistižena při trestném činu nebo bezprostředně poté omezit na svobodě kdokoliv, pokud je to nutné ke zjištění totožnosti, k zamezení útěku nebo zajištění důkazů. Takové právo občan nemá, pokud se jedná pouze o přestupek. Obžalovaný tedy od samého počátku jednal protiprávně. Z tohoto pohledu je obhajoba obžalovaného, že jednal jako řádný občan, nevěrohodná, neboť jako řádný občan a osoba mající právo držet a nosit zbraň, musel vědět, že k jednání, kterého se dopustil, nemá právo. Krajský soud proto konstatuje, že pro obhajobu obžalovaného nesvědčí jediný důkaz a jediná konkrétní okolnost, naopak řada nepřímých důkazů podporuje výpověď poškozeného. Obhajoba obžalovaného, že trestnou činnost obžalovaného nepodporuje žádný přímý důkaz, pouze řetězec nepřímých důkazů, není správná, neboť výpověď poškozeného Josefa S. je přímým důkazem a tento přímý důkaz je podporován nepřímými důkazy. V daném případě se tedy zásada in dubio pro reo neuplatní, neboť okresní soud ani krajský soud nemají pochybnosti o skutkovém ději a věrohodnosti výpovědi poškozeného. Doplnění dokazování o předchozí odsouzení v rámci hodnocení osoby obžalovaného je přípustné a nelze tento postup okresnímu soudu vytýkat. Pokud krajský soud ve svém předchozím rozhodnutí nabádal okresní soud, aby pečlivě vážil zásadu in dubio pro reo, jakož i společenskou škodlivost protiprávního jednání, okresní soud se touto otázkou zabýval, a pokud dospěl k závěru, že protiprávní jednání obžalovaného naplňuje typické znaky trestného činu vydírání podle § 175 odstavec 1, 2 písmeno c) trestního zákoníku ve všech znacích, nepochybil, neboť jednoznačně a přesvědčivě vysvětlil, proč protiprávní jednání obžalovaného považuje za společensky natolik škodlivé, že vyžaduje trestně právní odpovědnost. Krajský soud s tímto závěrem souhlasí a konstatuje, že obžalovaný jako iniciátor celého konfliktu překročil meze přestupku tím, že zbraň na poškozeného namířil, natáhl kohoutek, což doprovodil slovy, aby si lehl na zem, takže závěr okresního soudu, že se jedná o trestný čin, je správný. Pokud se jedná o zásadu in dubio pro reo, okresní soud se k ní výslovně nevyjádřil, nicméně z odůvodnění napadeného rozsudku, zejména bodu 23. je zřejmé, že pochybnosti o vině obžalovaného neměl a neměl tedy ani důvod tuto zásadu použít.

6. Protiprávní jednání obžalovaného okresní soud správně kvalifikoval jako trestný čin vydírání podle § 175 odstavec 1, odstavec 2 písmeno c) trestního zákoníku, neboť všechny znaky tohoto trestného činu byly jak po subjektivní, tak objektivní stránce naplněny.

7. Po přezkoumání výroku o trestu krajský soud konstatuje, že obžalovanému byl uložen trest přiměřený jeho osobě i okolnostem trestné činnosti ve smyslu § 38 a § 39 trestního zákoníku, neboť trest odnětí svobody i trest zákazu činnosti jsou uloženy při dolní hranici trestních sazeb, přičemž trest odnětí svobody byl uložen jako podmíněný a uložení trestu zákazu činnosti vyžadovala skutečnost, že obžalovaný při trestné činnosti použil střelnou zbraň, jejíž držení vyžaduje povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Vrbíková.

ze strany státu. Krajský soud tedy neshledal žádný důvod pro zmírnění trestu ve smyslu § 258 odstavec 1 písmeno e) trestního řádu.

8. Krajský soud neshledal žádnou vadu ani ve výroku o náhradě majetkové škody, neboť poškozená zdravotní pojišťovna se k trestnímu řízení včas a řádně připojila s nárokem, jehož výši prokázala přiloženými doklady.

9. Na základě výše uvedeného krajský soud odvolání obžalovaného zamítl podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, ve prospěch i neprospěch obviněného

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odstavec 1 písmeno a) - m) tr. ř. nebo 265b odstavec 2 tr. ř., o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 19. ledna 2026

JUDr. Milan Ihnát v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Vrbíková.